

Non pepercit sibi qui suis parcere novit. Hujus rei evidentiā vides in Evangelio Joannis, ubi cum ab his qui ad ipsum venerant capiendum, ei diceretur, quod ipsum quærent, subjunxit: *Ego sum*, quem quæritis. *Si ergo me quæritis, sinite hos abiret* (Joan. xviii, 8). O ardor verissimæ charitatis! Manifestat et tradit se charitas ipsa sævientibus inimicis, non parcens sibi, rogatque pro suis, ut parcatur illis. Captus ergo post plurimas illusiones tam Judæorum, quam Gentium, post sanguinis plures effusiones, clavis immitibus, manibus simul et pedibus perforatur et configitur ligno crucis Salvator noster, mitissimus Jesus. Intuere et respice rosam passionis sanguineæ, quomodo rubet in indicium ardentissimæ charitatis. Contendunt passio et charitas: illa, ut plus ardeat; ista, ut plus rubeat. Sed mirabiliter per ardorem charitatis fit passio rubea, quia si non diligeret, non pateretur: et in passionis rubore, maxima et incomparabilis ostenditur charitas. Sicut enim rosa per frigus noctis clausa, solis ardore surgente tota aperitur, et foliis expansis in rubore demonstrat ardorem jucundum: ita flos cœli deliciosus, optimus Jesus-Christus, qui multo tempore a peccato primi hominis, quasi in frigore **133** noctis clausus fuit peccatoribus, nondum plenitudinem impendens; tandem plenitudine temporis accedente, radiis scilicet ardentis charitatis, in omni corporis sui parte apertus est, et rosæ charitatis ardor in rubore sanguinis effusi refulsit. Vide ergo quomodo hoc flore rosæ floruerit optima Vitis nostra, rubicundus Jesus. Vide totum corpus, sicubi rosæ sanguineæ florem non invenias. Inspice manum unam et alteram, si florem rosæ invenias in utraque. Inspice pedem et unum et alterum: numquid non rosei?

133. Inspice lateris aperturam, quia nec illa caret rosa, quamvis ipsa subrubea sit propter mixturam aquæ: quia, sicut narrat evangelista, *Cum unus militum lancea latus ejus perforasset, exiit sanguis et aqua* (Joan. xix, 34). Ipse est enim qui venit per aquam, et non per aquam solum, sed per aquam et sanguinem optimus Jesus Christus. O suavissime universorum Domine et Salvator bone Jesu, quales tibi condignas gratiarum referre potero actiones; qui a principio ortus tui, usque ad mortem durissimam, imo et post mortem, pro me pretiosissimum sanguinem tuum effudisti, qui ardorem excellentissimæ charitatis tuæ tam crebris sanguinis tui effusionibus manifestare curasti? O quam multo numero foliorum multiplicata et exornata est rosa tua! Quis omnia ista enumeret? Numera guttas sanguinis effusi de dulcissimo corpore dulcissimi Jesu, et habebis passionis charitativæ folia enumerata. Singulæ enim guttæ sanguinis sui, folia sunt rosæ sanguineæ passionis ipsius. Sed ideo ad alia transeamus, quia septimam sanguinis dominici effusionem jam breviter diximus, cum de apertura lateris doceremus, unde exiit sanguis et aqua, per quæ Baptismatis accepimus sacramentum.

CAPUT XLII.

De croco abstinentiæ vitis nostræ.

134. Crocum etiam abstinentiæ in nostra vite, dulcissimo Jesu Christo sentimus floruisse. Qui non propterea abstinens fuerit, ut castigaret corpus suum, et in servitutem redigeret, ne forte reprobis efficeretur; sed ut nobis formam daret et documentum abstinentiæ: sicut in circumcisione et baptismo, quæ non ad emundationem suam accepit, qui semper fuit mundissimus et omnium emundator, sed ut obedientiæ nobis formam justitiæque donaret. Sine dubio virtutem habuit abstinentiæ. Rex virtutum, et præ omnibus sanctis præteritis et futuris excellentius semetipsum macerans, non necessitate, sed voluntate. Sed objicitur nobis sententia de verbis ipsius Domini Salvatoris de se dicentis, *Venit ad Judæos Joannes Baptista non manducans, neque bibens, et dixistis: Dæmonium habet*; item, *Venit Filius hominis manducans et bibens et dicitis: Ecce homo vorax et vinarius, amicus publicanorum et peccatorum* (Matth. xi, 18, 19). Ecce testimonium Veritatis, quod Joannes non manducavit neque bibit: et quod ipse Jesus et manducavit et bibit. Nunquid ergo Joannes in abstinentiæ virtute præcellit nostrum dilectum Jesum? Nequaquam.

135. Sed notandum quod duplex est abstinentiæ virtus. Una intus in mente, altera foris in actu. Et ea quidem quæ in mente est, semper est habenda: ea vero quæ est in actu, rerum ac temporum qualitate manifestanda est. Bene autem Joannes, qui purus homo erat, abstinentiam tam in mente quam in corpore exercebat, ne forte contaminaretur: sed homo noster verus Jesus, qui maculari non poterat, cibus et potibus pro tempore utebatur, ut convalescentes sibi ad virtutem attraheret abstinentiæ, cæterasque virtutes. Nec credas ullo modo majorem esse virtutem omnino abstinere a cibus, quam ipsis cibariis uti moderate. Difficillimum est enim in cibariis modum servare omnimodum, ita ut ultra quam naturæ potest sufficere, nihil sumatur, nec ipsi naturæ aliquid de necessariis subtrahatur. Si ergo contingat aliquem habere virtutem abstinentiæ cum Joanne, scilicet ut ipsam mentem et opere exerceat, non condemnet eum qui abstinet cum perfectissimo Jesu, id est, qui abstinentiam, prout tempora exigunt et personæ, pro utilitate, vel propriis corporis, vel proximi **134** nunc intendit, nunc remittit, observans tamen in omnibus omnia quæ circa virtutem abstinentiæ sunt servanda, ut semper vitii abstinentiæ oppositi, id est gulæ, crimen evitet. Cujus vitii abusiones hoc versu notantur:

Præpropere, laute, nimis, ardentem, studiose.

Præpropere enim comedunt et bibunt, qui tempus comedendi præveniunt, sola voluptate, non necessitate coacti. Legimus in Vita Patrum de sanctis Patribus, qui hospitium spiritualium charitate devincti, tempus consuetum ciborum anticipaverunt: sed comedendo in charitate, se nequaquam solvisse

jejunium æstimabant; ita ut etiam aliqui post talem refectiunculam Missarum celebrare solemniam non timerent: quod quamvis nobis non conveniat trahere in exemplum, ut similiter faciamus, quoniam quidem ab eorum perfectione nos nimium separamur, eos tamen sine peccato talia fecisse confidimus, quæ nequaquam nisi Spiritu sancto ipsis veraciter revelante fecissent. Laute comedunt, qui delicatis utuntur cibariis sola delectatione attracti: quibus non sufficit naturalis sapor carnis, sive piscium, quem Creator illis imposuit; sed modis naturæ contemptis quærent adulterinos saporis piperis et salsamentorum variorum, ut sibi appetitum faciant comedendi, non metuentes optimum hominum Creatorem vituperare in creaturis, dum alios illis saporis ipsi faciunt, quam Creator naturæ earum præstiterit. O quantum hujusmodi alienos saporis homo Christianus vitare deberet, si adverteret dulcissimum et sapientissimum Dominum suum fecisse omnia bona valde, cujus creaturas vere bonas nullis nisi malis alterare consuevit! Consuevit dico, quia quandoque lautioribus uti cibariis pro infirmitate corporis repellenda, palato non alludente, sed renitente cibariis; nulla vel parva culpa est.

136. Ad eorum igitur confusionem, quorum, ut Apostolus ait, *deus venter est, et gloria in confusione eorum* (Philipp. iii, 19, 18), quos idem asserit flendo inimicos esse crucis Christi, et imitatores illius pauperrimi et miserrimi divitis; qui epulabatur non aliquando pro sanitatis remedio, sed pro voluptate quotidie splendide; propter quod nec guttam aquæ, cum in inferno sepultus esset, meruit impetrare, ut refrigeraretur lingua ejus ardens profecto in flamma (Luc. xvi, 19-26), quæ alienis semper et superfluis fuerat saporibus delectata: nec naturali aquæ frigore meruit refoveri, qui in voluptatibus suis naturæ saporem adulteraverat: ad horum, inquam, confusionem gentilis hominis memorare sententiam non gravabor, ut erubescat nomine christianus, cum a meliore se ipsum ignorante docetur, qui neque creaturas per Creatorem venerari sciebat, nec asperos sciebat pati saporis pro Christo, quem vel nescivit, vel non credit pro se in crucis patibulo vinum myrrhatum bibisse cum felle mixtum: sed soli naturæ consentiens contra voluptuosos exclamat:

*O prodiga rerum
Luxuries, nunquam parvo contenta paratu,
Et quæditorum terra pelagoque ciborum
Ambitiosa fames, et lautæ gloria mensæ!
Discite, quam parvo liceat producere vitam,
Et quantum natura petat. Non erigit ægros
Nobilis ignoto diffusus consule Bacchus,
Non auro gemmisque bibunt; sed gurgite puro
Vita redit: satis est populis fluviusque Ceresque.*

(LUCAN. Pharsal. lib. iv, vers. 375-381.)

id est, aqua et panis. Hæc satis concordant cum illa usitata sententia et vera: *Panis et aqua vita*

hominis (Ecol. xxix, 28). Nec adhuc conteruntur hac confusione durissimæ frontes voratorum tam ipsius Veritatis verissimi Jesu, quam Apostolis ejus, imo ne gentilis quidem hominis reprehensione et eruditione percussæ, et dicunt, Christiani sumus: non tamen recipiunt vocem Christi in Apostolo loquentis et monentis, *Curam carnis ne feceritis in desideris* (Rom. xiii, 14). Unde frequenter evenit, ut cum adhuc escæ eorum sint in ore eorum, ira Dei, ascendat super eos (Psal. lxxvii, 30, 31): et qui deduxerunt in pessimis terminis dies suos, in puncto ad infernum descendunt; ubi vermis comedens ipsos non moritur, et ignis non exstinguitur, pro deliciis brevibus mala recipientes sempiterna.

137. Nimis comedere quid sit, omnibus notum est. **135** Nimis enim comedit, qui ultra quam naturæ suæ sustentandæ possit sufficere, sumit alimenta, maxime si hoc scienter fecerit. Evenit enim non raro, ut homo suis laboribus consideratis plus vilium sumat alimentorum, ut in labore possit subsistere, et timore deficiendi cogente mensuram refectionis excedat, a quo peccato vix credo aliquem esse immunem. Sed talia peccata crebris confessionibus, intermixtis voluntariis abstinentiis, statim ut deprehenduntur, purganda sunt. In nullo autem genere ciborum illud vitium superfluitatis ciborum et potuum excusatur. Cum etiam legatur, quod *peccatum Sodomæ fuit abundantia panis* (Ezech. xvi, 49), et diabolus tentaturus Domium non de alio aliquo quam de pane tentavit (Matth. iv, 3), sciens profecto in nimio sumptu panis peccatum non deesse, qui primos parentes, et per ipsos omnes homines unius pomi comestione deceptus: quamvis non ita facile in cibus vilibus mensura excedatur, ubi sapor non decipitur, sicut in cibariis laute præparatis et saporibus alteratis.

138. Ardentem comedere, est cibos vel potus cum nimio desiderio sumere, quod tam in vilibus, quam in delicatis potest cibariis evenire. Cujus rei exemplum habemus in Esau, qui vilis cibi delectatione attractus, ultro vendidit Primogenitam suam. Ita enim habet Genesis, quia veniente Esau de agro vidit Jacob fratrem suum coquentem lenticulam: cui dixit, *Da mihi de coctione tua hac rufa, quia oppido lassus sum*. Et facta pactione cum Jacob de venditione primogenitorum, comedit in voracitate coctionem nimis desideratam, et dignitatem primogenitorum amisit: quia enim nimium ardentem desiderabat lenticulam. *En, inquit, morior; quid mihi proderunt primogenita?* (Gen. xxv, 29-32). Non est dubium quin ardentem comederit acceptum, quod tam ardentem fuerat desideratum. Miserere, Domine misericordissime Jesu, mihi miserimo peccatori, qui nullam diem sine peccato hujusmodi me sentio præterire; ne per talem excessum, fidei tuæ qua tibi genitus sum, merear perdere dignitatem. E contra et sanctissimos Eliam et Joannem Baptistam carnibus nullis usos fuisse

accepimus, et per sobrietatem temperantiae eos nullum ex hoc omnino meritum perdidisse.

139. Studiose comedere est in cibis vel in potibus nimis diu immorari. De hoc expertis loquimur, et utinam non essemus experti, nec unquam experturi. Frequenter solet accidere, quod sumptis cibariis quae secundum consuetudinem necessitati sumentis possent et deberent sufficere, quaedam surgat nova delectatio, quae facit hominem improvidum, et insidias diaboli non caventem illi cibo eum tanto studio inhærere, tanquam nihil ante comederit, vel intra multos dies post hoc nil sit sumpturus ciborum. At qui gulae speciem in se deprehendunt, auxiliante Deo huic facile possunt resistere, quia impetus ejus non longius durat, quem dum a mensa surgatur et illius quod tanto studio desideratur memoria subducatur. Sunt autem plurimi, qui tale studium comedendi, nec peccatum existimant, nec etiam cuiquam suggerenti esse peccatum, fidem adhibent, habentes in consuetudine damnabili, nulli desiderio resistere, quod possit a natura aliqua obumbratione defendi: nec ponunt aliquam metam desiderio comedendi, donec tempore deficiant fatigati. Sed christianus homo comedit ut vivat, non vivit ut comedat, sicut quidam ait. Ideoque et illud bene de inutilibus et voracibus:

Nos numerus sumus, et fruges consumere nati.

(HORAT. *Epist.* lib. I, ep. 2, vers. 27.)

Christianus autem non sic: sed semper ita surgat de mensa, ut adhuc habeat appetitum plura sumendi, et eum qui adhuc esset implendus cibariis, Domino Jesu pro grato munere conferat appetitum, qui pro nostra salute saepius esurire voluit et sitire. His et aliis similibus rationibus unus aliquis inductus tanta se abstinentia macerat, ut nimia consumptus inedia in languores incidat diuturnos; ut nec sibi, nec aliis valeat omnino prodesse, imo fiat etiam omnibus gravis, qui si gravarentur, ipse potius alleviare deberet. Quis ista docet? quis ista sapiens faciet? Ignorant tales, quod

Virtus est medium vitiorum, et utrinque reductum.

(HORAT. *Ibid.* ep. 18, vers. 9.)

Est enim quoddam medium inter nimis comedere, et nimis abstinere; et illud medium est virtus: hoc est tantam **136** sumere alimentorum, ne nimis debilitetur natura; nec tantum, ut vitia vegetentur. Quod si omnino tale medium servare non potest, tamen hoc cavere potest, ne nimis a medio recedatur: id est, ut ille qui minus comedit quam debeat, non nimis abstinere; ut ille, qui comedendi mensuram excedit eam non nimis excedat, ut corpus non nutriatur vitiiis, sed virtutibus conservetur.

140. Quare autem flos croci abstinentiam signat, color ipsius ostendit: facit enim suos cultores abstinentia croceos, flori croci assimilans. Non enim potest facies esse rubicunda cum stomacho abstinentiae. Multitudo autem florum croci multas species designat. Non enim est abstinentia solummodo

A cibi et potus: sed etiam somni et lasciviae, et vestimentorum, et aliorum quorumlibet commodorum, quae corpori superflue tribuuntur; vel balneorum, unguentorum, musicorum instrumentorum, et cantilenarum, et caeterorum hujusmodi, quae sensus humanos corrumpunt animumque subvertunt. Quod autem quaedam folia rubei sunt coloris, signat charitatem semper debere immixtam esse operibus abstinentiae; quia si quis sine charitate corpus suum ita tradat, ut ardeat, nihil ei prodest (*I Cor.* XIII, 3). Quosdam enim esse qui non propter charitatem Dei, sed propter vanam gloriam se macerant abstinendo, ostendit ipsa veritas Dominus Jesus dicens discipulis suis: *Cum jejunatis, nolite fieri sicut hypocritae tristes, qui exterminant facies suas, ut videantur ab hominibus jejunantes. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam Matth.* VI, 16). Quare? Quia non sunt verus crocus, qui carent rubris foliis charitatis, sine qua nullum opus perfectum est. Ipsa enim est virtus, de qua dicitur: Qui habet unam, habet omnes, et quam qui non habet, illud quod habet auferetur ab eo.

CAPUT XLIII.

De odore florum Vitis.

141. Jam ad odorem florum Vitis nostrae accedamus, rogantes ipsum dulcissimum Jesum, ut su odoris dulcissimi fragrantia corda nostra dignetur aspirare, ut de ipso dulcia et sentire et dicere valeamus. Quid autem dicere de hoc odore poterimus? Mirabilis, et supra quam potest credi aut cogitari, inestimabilis est iste odor vitis nostrae, Floruerunt et alii sancti palmites, in quibus ipse profecto floruit; sed certissimi viri illi soli capiti nostro optimo Jesu clamabant, nempe illa spiritualis sponsa, *Meliora sunt ubera tua vino; fragrantia unguentis optimis. Oleum effusum nomen tuum; ideo adolescentulae dilexerunt te. Trahe me post te; curremus in odorem unguentorum tuorum Cant.* I, 4-3). Non est mirum si odor est inestimabilis nimis, qui de hac Vite nostra florente procedit, si nomina ejus diligentius attendamus, quae sunt Jesus, Christus, Nazarenus. Jesus autem, ut scitis, Salutaris vel Salvator interpretatur; de quo Psalmus, *Converte nos, Deus, salutaris noster Psal.* LXXXIV, 3): et iterum, *Salvasti nos de afflictionibus nos (Psal.* XLIII, 8). Quis autem in afflictione positus salvari nolit? Si vis salvari et attrahi odore hujus nominis salutaris, quod effusum est sicut oleum, incipe delectari in dulcissimo Jesu, et confidenter require in vero salutari salutem, non imitando illos qui laetantur cum malefecerint, et exsultant in rebus pessimis (*Prov.* II, 14), in quibus salutem suam constare putant; sed potius eam, cujus spiritus exsultavit in Deo salutari suo (*Luc.* I, 47), quae nominis hujus salutaris odorem tanto suavius attraxerat, perfectiusque senserat, quanto illi fide, spe, et charitate vicinior fuerat, quae ipsum de suis visceribus genuerat, nempe verum et perfectum Deum et hominem, salutarem Jesum. Non ignorabat enim qualiter sine omni carnali concupiscentia con-

ceptus, qualiter sine omni dolore ex ipsa natus; quomodo a pastoribus praedicatus, quomodo a Magis adoratus, quomodo virgineo lacte suo nutritus, quomodo a Simeone et Anna commendatus. Noverat, inquam, haec omnia, et multo plura virgo illa fidelissima, et perfectissima fide salutarem veri salutaris sequebatur odorem. Nec poterat non sperare in eum, quem fide perfectissima cognoscebat et posse, et scire, et velle salvare omnes desiderantes salutem, Quantum enim quis credit, tantum **137** sperat: quantum sperat, tantum amat. Quanto ergo haec optima Mater perfectior fuit in fide, tanto in spe fortior et in charitate ferventior, omnem cogitatum suum jactans in eum.

142. *Oleum enim effusum est nomen tuum.* Quare? Quia oleo nutriuntur infirmi, pascuntur famelici, lumina reparantur. Quis enim tam infirmus, qui hoc oleo salutari, nomine scilicet salutiferi Jesu, curatus non fuerit, dummodo velit curari? Ita enim ait ipse Salvator cuidam languenti, qui jacebat ad piscinam probaticam: *Vis salvus fieri? Et ille: Domine, hominem non habeo, ut cum mota fuerit aqua, mittat me in piscinam (Joan.* V, 6, 7). Stulte, ecce oleum salutiferum salutaris Jesu, cujus nomen est sicut oleum effusum. Quid tibi cum aqua? Si vis recipere salutem, ecce fons olei misericordiae, in quo te nullus prohibet baptizari, cujus nomen est effusum oleum, id est omnibus gentibus manifestum, quo oleo uncti infirmi sanantur. Quomodo cum audis et intelligis supereminentem misericordiam optimi Jesu (qui propter te redimendum de sinu Patris descendit ad terras, te misericordissima passione redemit), non oboritur tibi certa spes, quod te redemptum tanto pretio nolit perdere, quem de caelo venit redimere? Jam ergo sic cogitanti, sic speranti oleum nominis Jesu tibi effusum est. Unge te, ut saneris; id est spera in misericordia Salvatoris, qui salvat omnes sperantes in se.

143. Nihilominus autem et oleum hoc pascit te, si famelicus es, si esuris, verbum est. In hoc verbo Dei optimi Jesu invenis quod te satiet, si dictis et factis ejus aurem cordis tui velis inclinare. Sanat enim animam esurientem quidquid dixit vel fecit dulcis Jesus. Quod si esuris et sitis justitiam, sanabit te verbum oris ejus, qui dixit: *Beati qui esuriunt et sitiunt justitiam, quoniam ipsi saturabuntur (Matth.* V, 6). Adde quoque ignem ad oleum: quod huic nomini Jesu optime convenit; quia hujus nominis virtute fides confirmatur, charitas exardescit. Pauci enim fidem habuerunt ante hujus olei effusionem, id est ante praedicationem nominis tui, o bone Jesu: pauci igniculo charitatis arserunt. Sed ecce illa effusione, quanti fide illuminati? quanti charitate conflagrarunt? Dedit odorem, id est bonam famam, oleum nominis tui effusum, oleum Jesu, et patuit te esse etiam Christum, id est unctum. Sic enim ait Psalmus de te: *Unxit te, Deus, Deus tuus oleo laetitiae praesortibus tuis (Psal.* XLIV, 8). Ergo et oleum unguentum est, quia unguentum de oleo et aroma-

tibus conficitur. Quid ergo mirum, si haec Vitis admirabilem dedit odorem, quae et uncta est, et florens? Nazarenus enim Florens interpretatur.

144. Vitis nostra Jesus Christus Nazarenus, id est salutaris, uncta et florens, qui non attraheret omnes, qui salutem, gloriam, divitias vel delicias concupiscunt? Venient omnes ad Vitam hanc. Dabit enim Jesus salutem, quia salutaris est: dabit Christus regnum, in quo gloria cum divitiis habetur, quia unctus est, quod proprie ad reges pertinet: dabit Nazarenus delicias, quia florens est. Quid enim jucundius flore? Multi autem, imo omnes, id est omnium virtutum flores in nostro Nazareno sunt, quarum delectabili odore totum mundum traxit post se. Nam qui veniunt ad ipsum propter humilitatem, violae ejus sequuntur odorem; qui propter castitatem, lilii; qui propter charitatem passionis, rosae; qui propter abstinentiam, croci sequuntur odorem. His ergo virtutibus optimi Jesu Christi ubique praedicatores tanquam quodam pretioso unguento effuso extraxerunt odorem ejus, et adolescentulae odore ejus mirifico delectatae cucurrerunt post unctum Jesum. Et adhuc nimirum currunt clamantes in toto corde suo, *Trahe me post te, ut curramus in odore unguentorum tuorum*; scientes quod neque volentis, neque currentis, sed solius Dei miserentis est. Superat autem omnes odores omnium virtutum uncti Jesu odor crucifixi, ubi perfectio praecipue efflorescit, et de floribus vulnerum suorum inestimabilem odorem effundit. Fracto enim alabastro mundissimi corporis virginalis dulcis Jesu effusum est unguentum sacratissimi sanguinis. Ipsa quoque anima, in qua sine dubio redolebat unguentum spiritus septiformis, emissa, dilatatus et dispersus est odor Vitis nostrae florentis non per terras solum, sed et per **138** inferos; et suscitati sunt mortui, qui tam ad vitam corporis quidem, quam ad vitam animae quotidie suscitantur, quia domus Christi, id est Ecclesia, impleta est ex odore unguenti nostrae Vitis praecipue in passione florentis. Conscissus est saccus corporis Domini Jesu, ceciderunt grana sanguinearum guttarum, quae adhuc a fidelibus mente colligi possunt, et ab accedentibus ad crucem fideliter ac devote colliguntur. Pretiosissimus vero thesaurus et incomparabilis, guttae sunt sanguinis Jesu Christi.

145. Accede huc, o fidelis anima, et collige tibi reliquas epularum sponsi tui; micas gratissimas, folia rosarum. Ecce in quanta multitudine distillant de manibus simul et pedibus, necnon et de latere dulcissimi crucifixi Christi Jesu. Non est morbus animae, cui his floribus mederi non possis. Collige tantum folia florum florentis Jesu, stillas sanguinis rubicundi: et tanquam pilulas, sine quibus esse nolo, in cubiculo cordis tui reconde. Erit tibi illarum sapor et odor in medicinam salubrem, morbos, si qui fuerint, repellentem venturosque carentem. Vide tantum, ne unquam sine illis esse velis, quae vere nomen habent, quolibet fidei dicente, sine quibus esse nolo. Hauri ergo toto cordis tui affectu

odorem Vitæ veræ Jesu Christi Nazareni, et delectare in illo, sicut Pater cœlestis in illo delectatus fuit, ut vere dicere poterit: *Ecce odor filii mei sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus* (Gen. xxvii, 27). Vere pleni, in quo habitat omnis plenitudo divinitatis, in quo omnes thesauri sapientiæ et scientiæ reconditi sunt (Coloss. ii, 9, 3).

146. Est autem adhuc causa, quare tanto Crucifixus odore fragraverit. Modicus vel nullus est odor corporis cujuslibet animalis viventis: sed cum igni caro apposita fuerit, quam suavis, quam delectabilis inde procedat odoris fragrantia, nullus ignorat. Attendamus ergo, quis et quantus ignis corpori nostræ Vitæ appositus fuerit. Flagrabat interius incendio charitatis immensæ, exterius passionis ardore verissimum, et gratissimum, et saluberrimum holocaustum in ara crucis crucifixus Jesus. Quod holocaustum simile isti? Nullum vero, quia nullum sic totum incensum dicitur: et si istud dicebatur vere holocaustum, quod totum ardebat, cum tamen ibi arderet sola caro; quanto verius nostra victima dicitur holocaustum, quod intus et foris incomparabiliter ardebat? Ardebat et totus Laurentius, Vincentius, alique quam plurimi, sed nihil ad hunc. Quis enim ardori fornacis crucis aliquid audeat supplicium comparare? De quo superius nos multa meminimus posuisse exempla. De holocausto igitur nostro crucifixo Jesu incomparabiliter ardente inæstimabilis nimis odor processit: odoratusque est Dominus Deus Pater odorem suavitatis, et benedixit nobis, averlitque iram indignationis suæ longe a nobis, pacè integre reformata, et sanguine rubicundi Jesu tam nostro, quam ipsius particeps pacis æternæ obside existente. Odoraverunt et alii plures ab oriente et occidente, ab aquilone et meridiano accurrentes, et ad hoc dulcissimi odoris corpus floridum congregati, ut de eo se satient, illo tamen integro permanente, impleverunt ipsius dulcissimi Jesu verbum dicentis: *Ubi fuerit corpus, ibi congregabuntur et aquilæ* (Luc. xvii, 37). Sed jam non cruda caro ista comeditur, optime percocata cum sit duplici igne charitatis et passionis. Unde tam delectabili odore inebriati non solum viri natura fortiores, sed et virgunculæ tenerrimæ currunt toto cordis affectu, omnibus viribus animi ad delicias crucis, hausturi delicias cordis sui, quantum in præsentī vita licet unguentorum defluentium largiter ab holocausto nostro tam validis ignibus ardente.

147. Non parum enim delicatum ardentis corporis adauxit odorem spiritualium unguentorum odor, id est gratulatorum collatio, quæ post passionem a Domino Jesu Apostolis sunt collata. Ante passionem enim Spiritus nondum erat datus quia Jesu nondum erat glorificatus (Joan. vii, 39): humiliato autem et exaltato pio Jesu, defluxit unguentum Spiritus sancti a capite, id est a Christo, id est uncto, in barbam, id est in eos qui viriliter egerunt et confortati sunt, ut superarent in Domino: et non solum in barbam

A Aaron, id est non solum Christi Apostolis datum unguentum hoc, quod liquefactum fuit igne passionis Christi, ut daret odorem bonæ opinionis per omnem terram 149; sed quod descendit in oram vestimenti (Psal. cxxxii, 2), id est in infima membra Ecclesiæ, quæ est tanquam Christi vestimentum. Quod ita impletum est et adhuc impletur, ut etiam in nationes Spiritus sancti gratia diffundatur (Act. x, 45), et sentiant Christi odorem spiritualis unguenti de summo capite omnium defluentem, quo mundæ fiant adolescentulæ, ut attrahant et diligant Unctum nostrum, et currant in odore unguentorum illius.

148. Nec mirum si vehementer delectentur duplici odore Vitæ nostræ: uno qui ex unguentis, altero qui ex floribus procedit. Odoratur enim et odoratum sequuntur Jesum, imitantes bestiam quamdam, quæ odore cocti panis et recentis ita delectatur, ut ubicumque illum senserit, illum sequatur etiam usque ad interitum. Ecce ipso teste panis vivus, qui de cælo descendit (Joan. vi, 33, 41, 51), decoctus duplici igne charitatis et passionis, odorem suum longe lateque dispergit. Quis hunc non sequatur? Sequitur irrationalis bestia odorem panis cocti et consumendi: non sequetur homo rationalis odorem panis bis cocti Angelorum? Imo stultior est quam bestia, qui illius odoriferi panis odorem non intelligit et honorem, Sed præterire non possumus, quod transiri mare panem bis coctum necessarium habent. Quicumque ergo se in hoc mari magno hujus sæculi esse cognoverit, quod quia spatiosum est, cito transire non potest; et propter reptilia quorum non est numerus, periculosum est, quia et ventis et tempestatibus sævit; si securus vult esse, habeat hunc panem coctum fortissimum Jesum in nave crucis suæ, quem comedat, quem adoret, quo reficiatur, quo consoletur, quo, ut breviter dicam, ab omnibus periculis eruatur. Si enim, ut ait Psalmus, *illic naves pertransibunt* (Psal. ciii, 26), id est homines in crucibus suis Jesum sequuntur; quæ navis potius pertransivit, quam navis crucifixi Jesu? Secundum vero Pauli sententiam dicentis, *Quia Christo confixus sum cruci* (Galat. ii, 19), crucifigamur et nos cum Christo, crucem ejus, imo ipsum in cruce indeficienti cordis affectu amplexemur, in vivifico odore delectemur ardentis Jesu, qui de se dicit: *Ego quasi vitis fructificavi suavitatem odoris et flores mei fructus honoris et honestatis, cujus spiritus est super mel dulcis*. Ejus, inquam, odore delectemur, unguentis charismatum ejus foveamur, pane cœlesti, id est corpore suo purissimo, confortemur: ut corpus ejus edentes, sanguinemque pro salute nostra effusum in nostram salutem bibentes, gustare possimus, et videre liceat per speciem in ænigmate, quia suavissimus est Dominus; ut etiam ipsius promissio perficiatur in nobis, quantum in præsentī vita fas est, qui dicit, *Qui edunt me, adhuc esurient: et qui bibunt me, adhuc sitient* (Eccli. xxiv, 23, 27, 29).

CAPUT XLIV

Quod flores inveniendi sunt in Vite nostra.

149. Postremo videamus, quia flores et visum delectant et odoratum. Licet comedi non soleant, suguntur tamen ab apibus, et de liquore e floribus expresso dulcissima sibi mella conficiunt. Apes ejusmodi, ut puto, sunt illi qui pennis contemplationis elevari sciunt et possunt, suaque ipsorum possunt alvearia, hoc est corporis curam, relinquere, et ad hortum deliciarum transvolare, in quo omnium florum divitias et divites delicias inveniunt. Hortus enim iste paradisi est. Ita habes enim in Cantico amoris: *Emissiones tuæ, o virgo Maria secundissima, paradisi* (Cantic. iv, 13). Processit enim hic paradisi ab utero virginali, omni flore, omnique fructu refertus, sed fructibus interim dilatis. Flores istius paradisi videamus, legamus, vel potius sugamus. Convenit enim ut tales modo apes simus, quæ sciunt sugere mel de petra. Idem enim est hortus et Petra, id est Christus. Si ergo flores quærendi sunt, ubi potius quærentur, ubi promptius inveniuntur, quam in dulcissimo Christo? Manifesti sunt flores virtutum et vulnerum ejus. Stat ecce expansis manibus, nudo corpore, manibus simul et pedibus perforatis, capite inclinato. Confortare nunc et elevare, anima mea misera et infirma, et alis fidei et spei ad hunc hortum charitatis enitere, et totum mentis intuitum per varia dispersum in unum collige, ac apum sedulitatem imitans 150 ad conficiendum tibi mel devotionis. ad paradisi charitatis ascende, accedens ad cor altum; quia ecce quem quæris, exaltatus est, et humiliatus. Non enim elevatus est in crucem, ut se difficilem præberet accedere ad eum volentibus: sed magis, ut omnibus posset paratior inveniri.

150. Accedens ergo cum fiducia ad hunc paradisi in extensione brachiorum cognosce, suscipe affectum paratum ad tuos, et te ad suos invitantis amplexus, et quodammodo miserabiliter misericorditerque clamantis: *Revertere, revertere, ut intueamur te* (Cantic. vi, 12). Revertere, a mala voluntate a malis factis, ab obstinatione, a desperatione. Revertere, inquam, ad me, quæ a me aversa fuisti, ut intueamur te intuitu gratiæ, quo mulierem peccatricem, Petrum et Latronem respexi. Lege me librum vitæ scriptum intus et foris, et lectum intellige. Collige tibi flores meos sanguineos, ut paradisi illius possis januam introire, ante cujus fores Cherubim collocatus est cum gladio flammeo ac versatili. Valet enim scientia, quam ex me plenarie discere potes ad advolvendum impedimentum Cherubim. Flores ergo sanguinis mei, gladii versatilis flammæ horrendas ac tibi formidabiles extrahant. Intra ergo, o anima, paradisi omnibus paradisis meliorem, nunc solo cogitationis quo potes affectu; ut postmodum anima et corpore et terrestrem, et cœlestem paradisi valeas introire.

151. Nec breviter amplexandus est hic paradisi, sed volandum est per singulos istius paradisi flores,

A et singulorum florum folia sunt sugenda: nunc ad dexteram, nunc ad sinistram rivulos et guttas sanguinis spargentem propius et interius accedendum. Undelibet quærenda devotio et gratia lacrymosæ compunctionis: utrinque considerandum, quam immites fixuræ clavorum, quam amara venarum ossiumque perfractio in manibus illius, qui cœlum fabricavit et terram, qui operatus est salutem in medio terræ, et inter horum considerationem frequenter repetendum. *Redde mihi lætitiā salutaris tui* (Psal. l, 14), ad imitationem apis quæ inter volandum semper quemdam sonum habet, nec conticescit donec inter florem intraverit; ubi mellis optati dulcedinem colligit, et exsugit. O quam felix eris, si postquam intra florentis paradisi nostri flores sanguineos, vulnera dico, fueris intromissus; ab hujus mundi strepitu et tentationum incursibus, per dimidiam saltem horam omnino valeas liberari, et soli ei, ad quem introisti, vacans, gustare, et intelligere possis, quam bonus, quam dulcis est Dominus. Sic lustrandi sunt et pedes non minus sanguinis habentes; non minus quam manus, perfossi et ipsi et perfracti, sanguineis manantes guttis.

152. Tandem accedendum est ad cor humilimum altissimi Jesu per januam lateris lanceati. Ibi procul dubio thesaurus ineffabilis desiderabilis charitatis latet: ibi nova devotio invenitur, inde lacrymarum gratia extrahitur, dicitur mansuetudo, patientia in adversis, compassio in afflictis. Præcipue cor contritum et humiliatum ibi invenitur. Ipse Jesus complexus tuos desiderat, talis ut complectatur, expectat. Caput floridum multis spinarum aculeis confixum ad te inclinat, ut ad pacis osculum te invitet, tanquam dicat tibi: *Ecce quomodo configuratus sum, quomodo confossus, quomodo mactatus, ut te possim ponere super humeros meos, quæ aberraveras, ovis mea, et ad pascua reducere paradisi. Redde vicem, et super vulnera mea misericordia commovere, et pone me talem, qualem nunc vides, ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum* (Cantic. viii, 6); ut in omnibus cogitationibus cordis tui, in omnibus operibus brachii tui mihi taliter, ut vides, signato possis similis inveniri. Conformaveram te imagini divinitatis meæ cum te crearem: conformatus sum imagini humanitatis tuæ, ut te reformarem. Tu ergo qui non retinuisti formam divinitatis meæ tibi impressam in tua formatione, retine saltem formam humanitatis tuæ mihi impressam in tua recreatione: id est, si non retines qualem te creavi, retine saltem qualem te recreavi. Si non capis quantas virtutum divitias tibi dederim te creando: cape saltem, quantas in humanitate tua miseriam propter te acceperim recreando; 151 et ad potiores, quam ad quas te formaveram, delicias reformando. Nam propterea homo visibilis factus sum, ut a te visus amarer, qui in deitate mea invisibilis non amabat. Da te ergo præmium incarnationi et passioni meæ, pro quo incarnatus simul